№ 4 (28) [8—7 (05)] Рік видання — II-й

Ціна 15 коп.

ПЕРЕЦЬ червоний

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОХТИЖНЕВИК

ЛЮТИЙ Харків, Сумський пров. № 5. Тел. 14-83 1928 РІК

Мал. Б. Фрідкіна *Слова Андрія Дудки*

ХАЙ ЖИВЕ ЧЕРВОНА АРМІЯ!

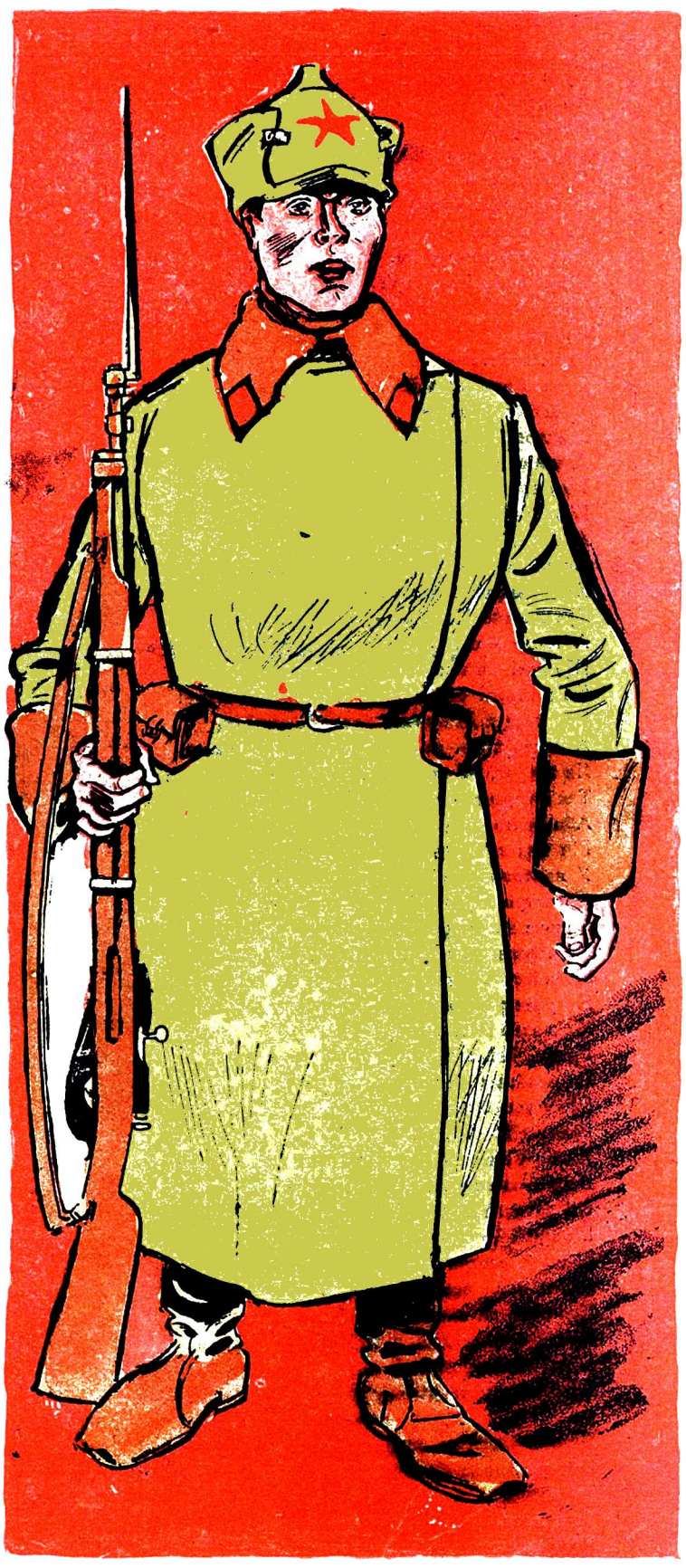

Хоч голодні, вдягнені в ганчір'я,
Та невтомно, без вагань, зневір'я,
З теплим серцем, хоч без сухарів,—
Одбивались ми од ворогів:
Ех, та й били-ж! Аж летіло пір'я!

Нам серця, серця не прохололи:
Розцвітає царство праці й волі,
На прапорах грає наша кров.
Край радянський злидні поборов.—
Ми не босі вже тепер, не голі!

Мал. робітн. Х.

„Черв. Пер." запитав одного робітника, як він ставиться до Червоної Армії? У відповідь робітник надіслав до редакції оцей малюнок. Що він означає — не знаємо. Слово чести!

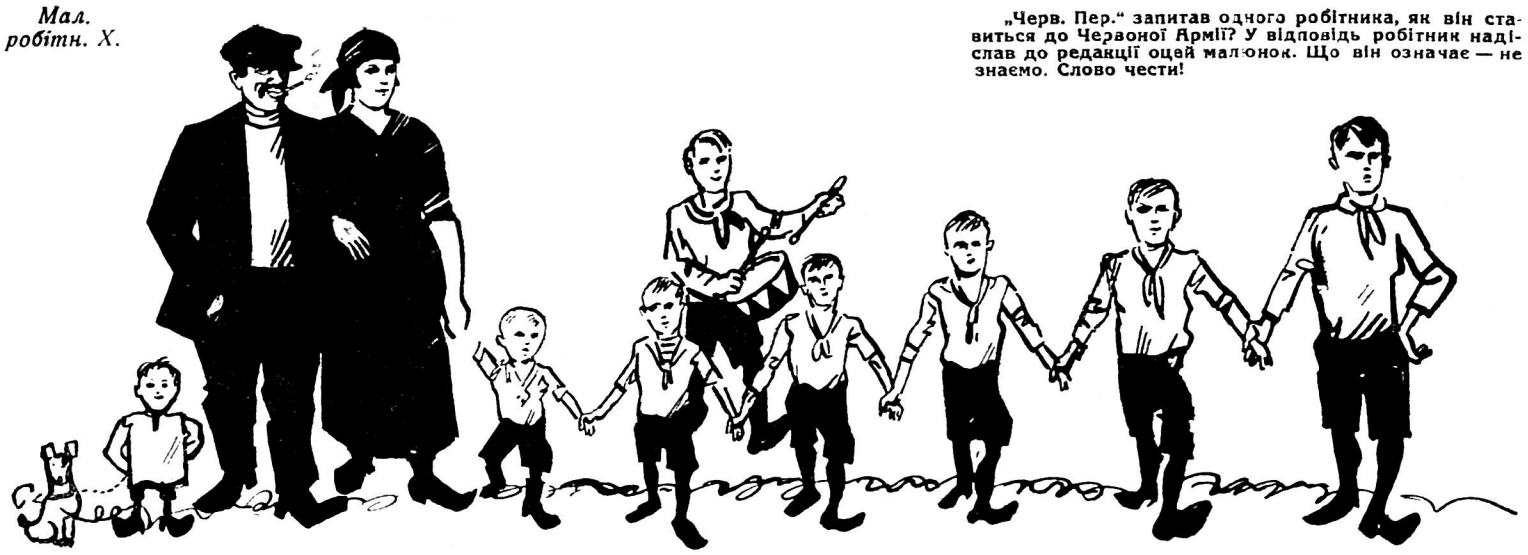

ЧЕРВОНІЙ АРМІЇ ПРИВІТ!

(на 10-ті роковини)

Були вдома молодці:
То шевці,
То кравці,
То на вулицях співці;
Пригортателі
Дівчачого станка
Та зітхателі
Над берегом ставка.
Були й инші майстрі:
Теслярі,
Бондарі.
Коли хочете —
Були з них ковалі,
Були й просто —
Гречкосії од землі.
А погляньте, що з них сталося за рік:
І не той, і той, неначе, чоловік!
Був Ванько Горпинин дома — чоботар,
А тепер він — над гусарами г у с а р.
Сивий кінь. Об кремінь крешуть копити...
Ех, Варшаво панська! Бідна будеш ти!
Був Васько Маринин — так собі кравець,
А тепер — в полку стрілецькому с т р і л е ц ь.
Що насіння йому лускать — що стрілять:
На п'ятьсот ступнів — у яблоко: всі п'ять!
Був пастух. На дудку грав. Галактіон.
А тепер він — на к о р н е т і - а - п і с т о н.
Як заграє, як задудить, загуде,—
Так і мертвого ж на штурму поведе!
Або взять Андрія Скибку — тесляра:
Він над зошитами прів все не зря —
У понтоннім батальйоні п о н т о н і с т —
Проєктує через Вислу новий міст.
Сенька Квач, що вдома бочки набивав —
За червоного з а в г о с п а полку став:
Набиває бочки живністю козак:
Не розтруситься, не всохне й на п'ятак!
К у л е м е т а м и керує у полку
Гриць. Той самий, що ото було в садку
Соловейком аж до ранку пролящить
(Не одна, було, чорнява, аж пищить!).
Гречкосій — коло г а р м а т и.
Л ь о т ч и к — писар із сельради.
Б о р т - м е х а н и к — з ковалів.
Всі зазнали мозолів!
І, нарешті,— к а ш о в а р и —
Неньки, сестри у полку:
(Це ж вони нас частували
Кулішем, як випасали
Коней змалку десь в гайку).
Ех! Піддайте, хлопці, пари,
Щоб пошамать до-смаку!

——

Як зберуться до вечірньої зорі
Всі, що вдома були всякі з них майстрі:
То шевці,
То кравці,
То на вулицях співці,—
Як затягнуть — де там, де там солов'ям?
Десь гикається в европах буржуям!!

Андрій Дудка

СПРАВА ПІД СВИНЯТИНИМ

Полковник присунув фотель до вогню, запалив люльку й почав...

(З французького батального оповідання)

Льова люльки не курив, а лише цигарки, та й то одного певного гатунку, що має назву:

„Чужі".

Отже, запаливши цигарку цієї популярної марки, Льова подивився в куток, де гарчав наш примус, потім з призирством озирнув нас усіх і почав:

— Ювілеї... Святкуєте? Так і бачу, як по всіх усюдах ворушаться всякі людці, пишуть мемуари, намагаються довести своє право на місце в історії. Мовляв, самого Пілсудського з Фошем у полон брали... Справжні ж герої — забуті, занедбані, про них ніхто не думає, щоб їм хоч один орденок дати. А між тим от хоча б у цій кімнаті є людина, що брала участь у найгероїчнішій справі часів усіх десяти років Червоної Армії...

Ми подивилися один на одного. Здається, нема між нами таких героїв та й не було, народ ми скромний, до історії не пнемося. На кого це натякає Льова?

А Льова помовчав трохи, запалив ще одну цигарку тієї самої марки й говорив далі:

— Як зараз бачу: Свинятин — погане містечко, окопи, бронепоїзд, штаб, кулемети — і наша геройська частина. Стоїмо день, стоїмо тиждень, стоїмо місяць — і хоч би тобі вечір спокійний видався... Так ні. Тільки смеркає, зараз сурми — вся частина в бойовій готовості. Ще раз засурмлять — наперед виходить бравий начальник штабу, огляне моїх молодців орлиним зором та як гукне... А ну, дайте-но цигарку!

— Начальник штабу?

— А то хто ж? Та дайте ж цигарку, вам говорю! Куди ви їх ховаєте? І курити ж почали ка-зна що!.. Так. Виходить, значить, начальник штабу та гримає: „Тудить вас і разтудить, коли й сьогодні не буде діла, так я вас завтра в чеку одправлю за саботаж Червоної Армії". Ну, що поробиш, рушаємо... Важкі часи були. І так що-вечора.

Кілька хвилин Льова курив мовчки, а ми всі думали:

— Де це й коли наш Льова, чистенький прилизаний Льова в закордонному жилеті й блискучих, як він сам, джиміках, коли це він встиг побувати в ветеранах громадянської війни?

Обережно, поволі, немов боючись злякати тіні забутих споминів, розповідав наш непомітний герой Льова:

— Важкі часи!.. Повірите, одягу пристойного не було! А зброя? Або кардонна, або дерев'яна. І рушниці, і шаблі. Хіба можна прирівняти до теперішніх часів, коли все аж блищить? І от, уявіть собі, як раз такого часу надходить жахлива звістка, в одне слово тільки: „В і н". Так, в і н,— і більш нічого. Мої хлопці аж зблідли, як почули про це страхіття.

— А в і н усе наближався. Чуємо: розгромив наш відділ у Кобеляках... Переказують: подався чогось на Кременчук, був уже в Київі, чекають на нього в Єлисаветграді... Ось-ось і на наш Свинятин посуне. А в нас — дерев'яна зброя й майже жодного зодягу... Не ховай цигарок, Сашко...

— Отож одного дня кажуть: тримайсь, хлопці, не пізніш, як сьогодні над вечір він уже буде тут... Уявляєте, яка паніка почалася? Хто куди!.. Один з моїх забіг так, що я його оце тільки за шість років уперше побачив на Уралі... Але один з ваших знайомих тут так себе показав, що навряд хто міг би більше геройство виявити...

— Дійсно, над вечір він і вступив до Свинятина. Ви думаєте, я тікав? Вишикував своїх хлопців — і на нього. Він летить зі своїм штабом, збройно, кінно й оружно, а ми стоїмо й не дрефимо. „Це що таке за шпана?— кричить він: — розігнати негайно це барахло!" А я йому: „Червоноармійська драматична студія ім. тов. Лопе де-Вега й гр-ки Сари Бернар"... так-таки й бахнув, не злякався. Він до начштабу: „І тут,— питав,— це барахло порозводили?"—„Звиняюсь, тов. командарме, — відповідає начштабу,— турбуємось, значить, про художнє виховання червоноармійців"... Дивиться командарм на мене, я на нього. „Ну, чорт із вами,— каже,— виховуйте вже, тільки дивіться, щоб він тут їм „Графа Люксембурга" та „В угаре шантана" не ставив"... Повернув коня й поїхав.

Льова, хвилюючись од споминів, узяв ще одну цигарку, сунув її до кишені й закінчив:

— Еге, повоювали й ми. Шість місяців я перебув зі своєю студією в Свинятині — яких-небудь 800 верстов од фронту. Під вогнем чамайданів і блиндажів працювали, аж поки не закликали нас усіх до Одеси в оперетку... Так-так, довелося повоювати... А ви кажете: герої. Ні, ви не знаєте, які герої бувають... Штафірки ви, куди вам!

Кость Котко

СЕРЦЕ ПІД НОЖЕМ

1

О сьомій годині вечора до репортера Кучерявого мала прийти його улюблена.

Це був перший випадок, коли непохитна й вередлива Наталля, не маючи сил встояти перед нечувано-хитрою й дипломатичною грою Кучерявого, згодилась одвідати „його нове лігво".

Діставши згоду, Кучерявий, скуйовдив коструба́те волосся, стрибнув на трамвай—і за чверть години вже метушився по кімнаті, намагаючись, за власним виразом: „надати цій халупі дрібнобуржуазного вигляду".

Одним махом змахнув він з чайного ящика („так званий стіл") недоїдки ковбаси, шматки старих цигаркових коробок, розбиту шклянку з засохлим лимоном, тютюновий попіл,—а коли „так званий стіл" вкрився новенькими газетами, репортер закам'янів в німім екстазі перед незрівнянним зразком охайности й ладу.

Стара білизна, підкоряючись блискавичним рухам власника, залишила належне місце під ліжком і мальовниче випурхнула в сіни.

На столі привабливо заблищали пляшки вина, смачно розляглися виноградні грона, затишно вмостилися чепурні коробки цукерок,—і навіть ліжко, підперте чемоданом, сьогодні не валилось на всі боки при найменшій спробі доторкнутися до нього.

— Так...— з полекшенням зітхнув Кучерявий.— Здається, все. Покидати ще щітки для чобіт—і все буде як в найкращих домах.

Розхвилювавшись, він забув, що в найкращих домах не ріжуть ковбасу бритвою, не розмішують цукор у шклянці ручкою зубної щіточки и не пропихають корки в середину пляшок за допомогою хемічного оливця.

— Я їй так і скажу,— думав Кучерявий, міряючи довгими ногами „так звану кімнату". — Я так їй і скажу, без всяких хитрощів: — „Моє життя, дякуючи одній відомій особі (тут я хитро підморгну...) розбилось. Вона єдина має змогу знову повернути мене на той сонячний шлях, що..." Тут можна буде поцілувати руку вище ліктя. Коли не образиться, ніжно, але міцно стисну стрункy талію, пригорну до себе все тремтяче незрівняне тіло, і довгий поцілунок буде запорук...

Різко, владно, рішуче затріщав дзвінок.

2

Пили вино. Їли виноград.

Збуджена морозцем і випитим вином, Наталля дзвінко сміялась і щебетала, як пташка гарного весняного ранку. Щоки їй горіли рожевим полум'ям. Очі зоріли так ніжно й ласкаво, що Кучерявий, забувши про сувору плановість, відразу ж кинувся головою в вир: „ніжно, але міцно стиснув стрункy талію", і...

І двері з рипінням розчинилися, і на порозі з'явилась хазяйка. Пронизливе верещання, як дріб з кулька, розсипалось по кімнаті.

— Не допущу розпусти в своїй хаті! Чуєте ви, чи ні? Не для того я наймала вам кімнату за 35 карбованців, щоб ви приводили різних дівчат і занімались непотребними ділами!..

Побачивши, що ікони старанно завішені новенькими газетами, господарка захиталась, захарчала, вхопилася за груди.

Кучерявий підтримав її, перекинувши через руку, як плед.

— А-а, обніматися! — вдерся до кімнати оскаженілий від ревнощів чоловік.

— Геть звідси! — несамовито зашипів Кучерявий, перекидаючи хазяйку в обійми чоловіка. — Геть моментально, або я не ручусь за себе!

— Не я геть, а ви геть! — забризкала піною хазяйка.— Щоб вашого духу тут не було! Хай знає той, хто хоче в мене жити: після сьомої години, щоб нікого, крім вас, в кімнаті не було! Щоб жінки взагалі забули сюди дорогу! Щоб після 10-ої години квартирант уже сидів дома, а не шлявся по тіятрах! Щоб не пив, не курив, щоб хрестився після чаю! Вся вулиця знає мої умови, ах-ах-ах!..

Хазяйка звисла на стільці. Наталля бурхливо ридала в куточку.

Кучерявий вкинув дівчину в її пальто, вхопив капелюх і, грюкнувши дверима, витяг її на вулицю. Наталля раптом висмикнула руку, скочила на візника і зникла за рогом.

Кучерявий довго стояв перед будинком, скрегочучи зубами, загрожуючи кулаком в напрямку колишньої своєї кватири, бурмочучи найвишуканіші прокльони.

Затремтів, швидко побіг вздовж вулиці й зник.

3

— Фейлетона вашого надрукуємо неодмінно,— привітно сказав редактор Кучерявому.— Бо що ж це таке, справді!? Це наш обов'язок — виводити на чисту воду отаких „ископаємих". Подумати тільки, що це могло трапитись в столиці, на 10 році революції! Ах, чортове насіння! Так ви кажете, що й речи там лишили, і заходити не хочете? Ну, це вже даремно, мій любий... Підіть і заберіть. Можете поки-що ночувати в редакції на комплектах старих газет. А фейлетона надрукуємо. Завтра ж. Хай знає суспільство. Хай ця відьма спробує після цього найти собі кватиранта.

— Спасибі, — зворушено сказав Кучерявий. — Ви мене втішили.

4

Розмахуючи палицею, злорадними рішучими кроками прямував Кучерявий до колишньої хазяйки за речами.

Мозок його працював з точністю патентованого аритмометра.

— Ну, держись, Кучерявий... Має бути гарячий бій. Стара напевне прочитала мого руйнучого фейлетона і цієї образи мені вже не подарує... Я ж розніс її вщент. Ніякий чорт після мого фейлетону не прийде до неї наймати кімнату, хай чекає хоч цілий рік. Скомпрометована на віки... А це не жарт... Так що—будь готовий, товаришу Кучерявий...

Вдаривши ногою двері, журналіст вдерся до сіней—і в ту же мить громовий рев двох горлянок, що належали хазяйським синам, приголомшили репортера. Він присів, закрив очі. Чиїсь залізні руки підхопили його й потягли до вітальні.

— Живим не здамся!! — прохарчав Кучерявий в ту хвилину, коли могутні руки хряснули його в крісло.— Живим не здамся, розбійн...

І остовпів, відчувши: смак вина, пах цигари, згуки „торреадора".

Молодший син всунув йому в руку шклянку і наливав вино з пузатої пляшки. Старший вставив йому в зуби величезну цигару і намагався запалити її сірником. Хазяйка несамовито крутила ручку грамофона.

— Пустіть мене!! — захарчав Кучерявий.— Ви можете вбити мене, але не знущатись!

— Ні за що! І не просіть! Не пустимо, доки не віддячимо.

— За що?! — За що віддячите, сто чортів?!..

— Як за що? За все те, що ви зробили для нас. Ми до вас — як звіри, а ви, замість того, щоб напакостити нам... Та батечку ж наш! От подивіться самі.

Вона розчинила двері.

В суміжній кімнаті сперечалося четверо.

— Я даю 110! — кричав один.

— А я 105, так зате ж я приходитиму додому не пізніше шостої вечора.

— Кватира за мною! — гукнув третій.— Я пропоную 115 і маю природню огиду до жінок.

— Одступіться, громадяне! — перекричав четвертий.— Нічого вам не поможе. Я прийшов перший, а до того ж—я віруючий і два рази на тиждень хожу до церкви. Як ви скажете, хазяйко?

Хазяйка вхопила Кучерявого за руку.

— Спасибі ж вам, голубчику, що не пам'ятаєте зла і пропечатали в газеті про нашу кватиру. Все життя за вас бога молитиму...

— Преса — шоста частина світу, пробасив старший здоровай.

— Знаряддя боротьби з оточенням,— підтримав молодший.

Кучерявий вхопився за голову, застогнав, вхопив чемодана, вистрібнув у двері і втік.

Що до моралі, то тут можливі два варіянти.

Перший:

надпориви серця треба суворо підкорити єдиному розумовому центрові—раціо. А раціо, в свою чергу, мусить коритися „голосу благоразумія", втіленому в особі, якій ви платите за кватиру і яка через те вважає за свій обов'язок стримувати надпориви вашого серця. Прочитавши це, Зигмунд Фрейд підстрибне від задоволення.

Другий:

ніякої моралі взагалі не треба.

Найголовніше те, що це оповідання написано вночі, в редакції, на комплектах старих газет.

Леонід Чернов

ВИНАХІД

Мал. Л. Каплана

— Нащо ви мило в Лопань кидаєте?

— Я хіба вам невідомо, шановний товаришу, що „культурність країни оприділюється кількістю мила, що його споживає дана країна".

ПРИРОДА ПІДТРИМАЛА

Мал. Б. Грідкіна

„На Баркойській горі (Крим) несподівано з'явилася глибока тріщина"
(З газет)

Інженер: — **Ну, от бачите: старі довійськової якості гори, і ті тріскаються, а ви хочете, щоб нові будівлі були без тріщин**

КОНКУРС № 2

Починаючи з № 3 „Ч. П.“, редакція оголошує низку конкурсів на гумористичне оповідання (гумореску).

УМОВИ КОНКУРСУ

Оповідання повинно бути **сюжетне, українською мовою і змістом своїм повинно відповідати змістові 4-х малюнків на стор. 5 цього номера „Ч. П.“**

ТАЛОН ДО КОНКУРСУ № 2

Прізвище автора, ім'я і по батькові . . . . . .

. . . . . .

Псевдонім . . . . . .

Назва твору . . . . . .

Адреса . . . . . .

Талон додається до рукопису. Без талону рукописи не розглядатимуться.

Розмір не більше **5000 друкованих знаків, або 90-100 рядків**

Брати участь у конкурсі можуть всі громадяни, крім осіб, що належать до складу редакції і постійних співробітників журналу.

Три кращих оповідання будуть премійовані:

1 премія . . . 50 крб.
2 „ . . . 35 „
3 „ . . . 25 „

Крім того, премійовані оповідання після надруковання їх у „Ч. П.“ будуть оплачені звичайним авторським гонораром і автори одержуть „Червоний Перець“ на рік.

Надіслані до конкурсу рукописи **редакція не повертає.**

Термін надсилки матеріялів до конкурсу **№ 2 — 15 березня 1928 р.** Результат конкурсу буде оголошено в № 7 „Ч. П.“, що вийде на початку квітня.

Матеріяли надсилати на адресу редакції з поміткою на конверті: „на конкурс“.

Склад журі конкурсу:

Члени редакційної колегії: **Остап Вишня, Петро Лакиза, Борис Ліфшіц;** секретар редакції **Вас. Чечвянський,** літератори: **Омелько Буц, Михайло Йогансен, Антоша Ко, Кость Котко, Іван Микитенко;** художники: **Яків Бельський, Лев Каплан, Анатоль Петрицький, Борис Фрідкін.**

ПРО ДУШІ ТА ПРО ВБИРАЛЬНІ

Провктується влітку на вулицях Харкова побудувати павільони з душами
(З газет)

В самому центрі Харкова нема жодної путящої вбиральні для загального користування
(Факт)

На кожній „зупинці“ — купальня
Усіх їх буде штук із триста,
А хто захоче до вбиральні,
Нехай той вбігає... за місто.

„САМ НЕ СВІЙ“

— Ич: авто, шуба, женщина... Щасливий...

— Де там. Все це не своє: авто казенне, шуба по кредитуванню, жінка — чужа, та й сам він з учорашнього дня не свій — перебуває під доглядом прокурора.

В СУДІ

— Скажіть суду вашу точну адресу.

— Вдень — пивна „Тихий Закуток“, увечері — район міліції.

ЄДИНИЙ ЗАСІБ

— От більшовики все кричать: „Комсомол — на лижі“. „Молодь — на коньки“. А як же нам? На чому нам їздити?

— Очевидно,— на „легком катері“, отець Павсикакій.

ДАЙТЕ БРИТВУ,

„...Наша полтавська комунальна голярня переживає кризу. Всі бритви сточилися, а нових ніде придбати. Треба організувати радянське виробництво бритв"

(З допису в газеті „Пролетарій" № 34)

Мал. Л. Каплана

а то отаке може статися з Полтавою

НЕВЖЕ?!

Жарт В. Чечвянського

Малюнки Б. Фрідкіна

Товариші червоноармійці!

От ювілей у вас. Десять років. Бої. Перемоги. Досягнення. Удосконалення.

... нема фельдфебеля...

І невже все це без фельдфебеля?

Аж дивно! Аж не віриться! Слово чести!

Кажуть, що у вас є і помкомзводи, і комзводи, комбати, і комбатри, а фельдфебеля нема.

А хто ж вас до пуття призводить?

Хто з вас „чудо-богатирів" робить?

А хто ж вам пояснює: „знамя — есть полковая святиня і кожен салдат повинен захищати його до послєдньой каплі живота".

Хто?!

А хто, під час муштри тикає пальцем і кричить:

— Убери єйо!!

— Кого „єйо", господин фельдфебель?

— Пузо вбери! Чого ти єйо виставив? Пузо в салдата повинна до спини прирости! Розумієш?!

А хто командує: „Пла-а-а-вное предсіданіе — начина-а-а-а-й"!!

Невже тепер по ваших казармах ніколи не чути такого специфічного фельдфебельського баска:

— Вольний-оприділяющий Зегірь?!

— Чого звольте, господин фельдфебель.

— Вчерась приходила ваша мамаша і ходатайствувала нащот своїх іменин, котрії будуть сьогодні?

— Так точно, господин фельдфебель.

— Так. Єто було вчерась. А сьогодні у вольного-оприділяющого Зегіря не так як слід блищать гудзики на мундирі і доведьоться вольному-оприділяющому Зегірю діжурить по кухні, а мамаші його справлять іменини без ходатайства. Крррю-гом!!!

Невже не чути такого баска? А хороший був басок. Приємний.

А хто ж вам, товариші червоноармійці, лекції з гігієни читає? Отак от: вишикується рота, а фельдфебель вийде з ротної канцелярії, закладе руки за „чорзна що" і починає:

... убери єйо!!

— Замічено, що в салдат 15 роти, себ-то у вас, нема гігієни. Положим, що з вами про це говорити, коли ви навіть і не чули про гігієну. Так от пояснюю. Запоминай усі!!

... вольний-оприділяющий Зегірь!

— Гігієна єсть наука, которая преподайоться у школах підпрапорщиків, учебних командах, а також в університетах, де обучаються на дохторов. Раз!

— Кожен салдат повинен соблюдать, щоб коло його була гігієна. Два!!

— А тепер, як замічу, що в кого не буде гігієни, то такий гігієніст буде в мене на предметі для дальших лекцій. Три!! Рррразойдісь!!!

. . . . . .

Шановні ювілянти червоноармійці! Та поясніть же ж:

— хто ж тепер все це робить у вас?

А коли це правда, що у вас немає тепер фельдфебеля, то невже ж ви живете без гігієни?

Невже?!

РАДЯНСЬКЕ ПРІЗВИЩЕ

(Майже за Чеховим)

Подавши управділами Цукротресту шклянку чаю, кур'єр мовив:

— Тут приходив недавно якийсь товариш з портфелем і запитував вас. Я сказав, що ви ще дома. На прізвище він... Ой... як же ж його... от пам'ятав доки цього проклятого чаю не доніс до вас... Пролетаренко? Не-е-е-є... Таке якесь... радянське прізвище.. Октябренко? Не. Докладченко не Докладченко, Сельраденко не Сельраденко. Хоть убий не пригадаю...

— Може Делегатченко?

— Та ні...

— Наркоменко? Чубаренко? Нархарченко? Цюрупченко?

— Та ні.

— Комісаренко? Циркулярченко? Доброхеменко? Повітрофлотченко? Комсомольченко? Уесесеренко? Жінвідділенко? Самогонченко?

— Та ні. Не воно.

— Еркакакченко? Розведиволинченко? Саботажченко? Волокитенко?

— Та, ні... От мука... Ага! Згадав!!!

Лизорученко.

М. Бурлака.

ДОРЕЧИ

А цікаво, чи додумається хто відзначити ролю садівництва в історії Червоної армії, особливо перших її героїчних років: вісімнадцятого, дев'ятнадцятого, двадцятого?

— Не розумію!

— Ну, як же? Пам'ятаєте:

„Ех! Яблучко
„Д'куди котиссся!!!"

Вас. Ч.

ЗРАЗОК ПРОМОВИ НА ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРАХ

(Патентоване)

Непідготовлені докладчики часто порять нісенітницю.
(*Факт*).

„Товариші селяни, граждане і прочії жінки, червоноармійці, всі ми товариші взагалі і в цілому на всі сто процентов і наша бойова задача борогься на усіх фронтах нашої сільсько господарської розрухи і вимести усе сміття апаратів в галузі авіяхему, повітряної флоти, розрив зношення з Чемберленом, щоб приєднатися до моєї постанови нікоторої пощади акулам і крепко держать руля приступаю до балатіровки хто за, хто проти? При радянських установах утримавших не повинно бути. Одноголосно. Заперечень, одводів нема. Загальне зібрання закриваю... Пропоную заспівать третій Інтернаціонал. Ура! Кидайте шапки вгору! Я — скінчив. Хто має пренія — записуйтесь в чергу".

М. Б.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ

„ЧЕРВОНИЙ ПЕРЕЦЬ"

На 1 міс. — 30 коп., на 3 міс. — 80 коп. на 6 міс. — 1 крб. 50 коп., на рік — 2 крб. 70 коп.

ЗНАЙШЛИ ТОВАРИША

Мал. Я. Бельського

Львівська газета „Діло“ публікує, що коли б був живий Іван Франко, він був би тепер делегатом до польського сейму від УНДО (укр. нац.-демокр. об'єднання)

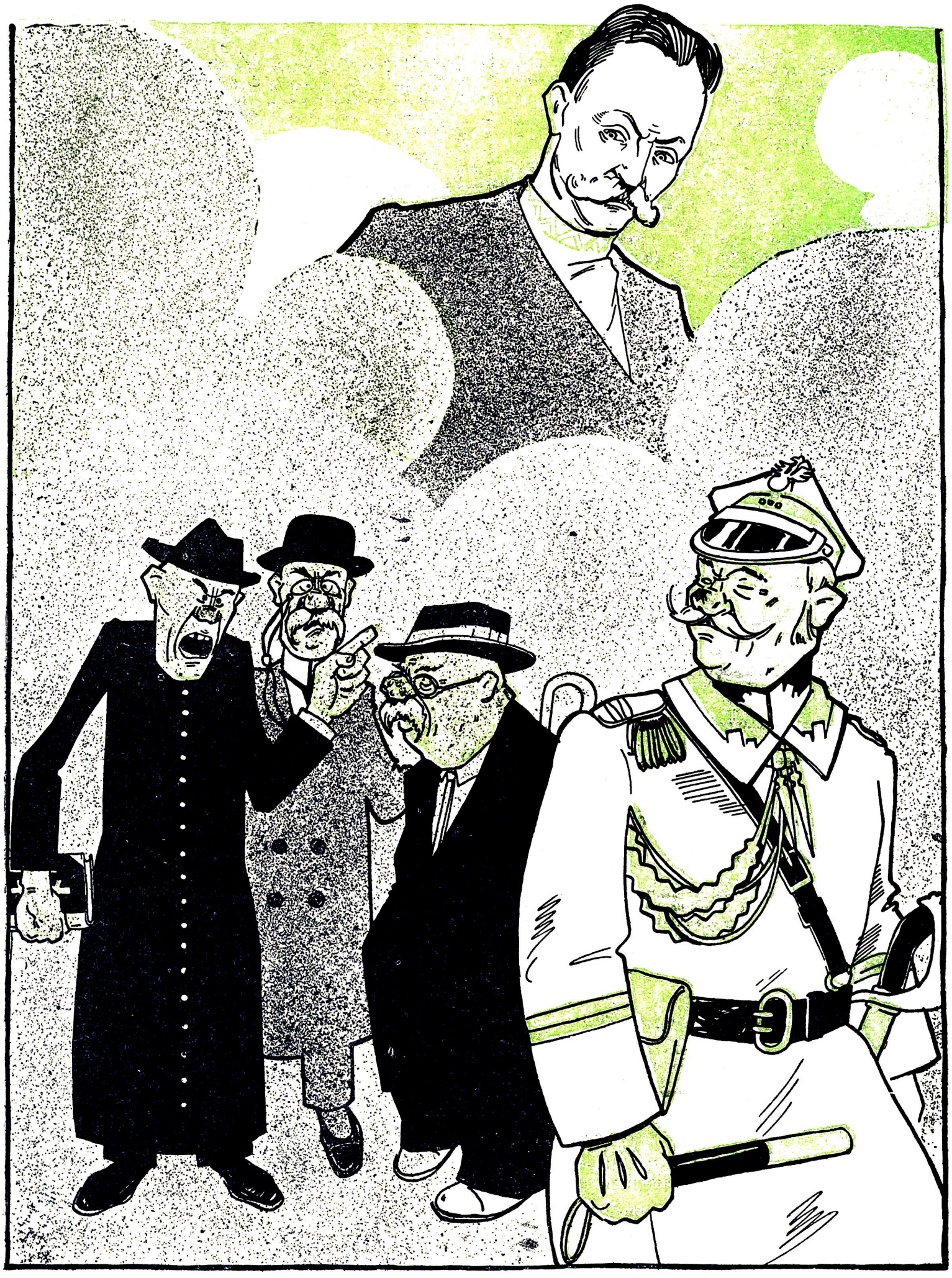

Іван Франко:— **Не те що живий,— мертвий за одним столом з вами не сяду**

РЕТЕЛЬНІ СЛУЖАКИ

Мал. А. Гетрицького

„В жіночому відділенні І-ої Харк. комун. лазні систематично з'являються робочі — мужчини і несуть білизну"
(З газет)

— Нам теж соромно, громадяночки, але нічого не поробиш: служба!!

„ПАПАША“

Мал. Л. Каплана

— Ви правите аліменти за цього хлопчик?

— Ні: з „цього хлопчика“, тов. суддя!

ГОПАК

Чи відомо вам, товариші, що крім конкурсів на кращі організації є ще конкурси: на несущу курку, на продуктивного бугая й на радянського дурня? Відомо? Ну тоді вам мусить бути абсолютно невідомо, що поза всіма цими сумними конкурсами, існує превеселий конкурс на „Українського гопака“. Ви здивовані?

Ех, товариші! Важко мені з вами розмовляти. Поїдьте на Мелітопільщину, відшукайте там серед степів село Борисівку, і спитайте, що таке „Український гопак“?

Та вам перша баба скаже:

— Ох і танцювали-ж, шибеники!

А коли ви зумієте підсипатись до неї, вона вам розкаже й про борисівський конкурс на гопака.

У неї бачите 6 два онуки.

— Ну так от,—приходять ці онуки якось додому, у читальці були чи що, й кажуть: приймайте, бабо, з-під лави помийниці, бо ми будемо танцювати. Чи ви не сказились? Де-ж таки видано, щоб людина ні з того, ні з цього та почала танцювати!—Приймайте, кажуть, бабо, не балакайте, бо в нас у Борисівці буде конкурс гопаковий і нагороджуватимуть поросятами від білої англійської свині... Нічого робити—винесла я помийницю в сіни, вертаюся, аж хата, як тік: стіл десь на лежанці догори ногами, лави на полу, а онуки мої, поскидавши піджаки, одійшли—один до покуття, а другий до дверей і вже наїжачились. Потім, як тюкнуть, як гукнуть, як підскочать!! Повіріте,— хата ходором заходила. Старшенький навприсядки, а молодший біля нього гусаком-гусаком. Молодший навприсядки, а старший знову навпаки... Дивлюсь я на них: шкода онуків, і поросятка-ж хочеться.

А потім бачу мої онуки починають приставати: старшенький ще сяк-так меле ногами, а молодший вже й молоти перестав — стоїть висолопив язика, та тільки плечима здвигує.

— Спочинь, кажу, синку!

Він щось мені відповів—не розібрала й що і знову гуци-гуци, гуци-гуци.. Потім брик один, потім брик другий—попадали й ледве-ледве ворушать ногами. А ворушать таки! Перелякалась я. Нехай подохнуть ті поросята, коли їх доводиться ото так витанцьовувати.

Дивлюсь на своїх онуків, а вони вже й ногами не ворушать, а вони вже й не дихають. Побіжу по сусіду. Прибігаю—бачу сусідина половина сидить на призьбі й як горох лле.

— Що тобі, дочко?

— Подивіться, каже, в хату.

Підійшла я до вікна, заглянула. Боже-ж ти мій! Сусіда без сорочки, в самих підштаниках, такого садить, що вся стеля вже на долівці.

— Те-ж, питаю, порося витанцьовує?

— А то-ж!

Пожурились ми з сусідкою, поплакали, а потім я й кажу:

— Знаєш що, дочко, ходімо до Лавренка. Він чоловік поважний, старшиною колись був і тепер, слава богу, не має голосу—може він щось порадить. Пішли ми до Лавренка. Дивимось—хату зачинено та й не тільки хату, а й віконниці. Відпочиває може? Так чого-б йому в такий час відпочивати? А ну відчини, кажу сусідці, виконницю та заглянь. Заглянула сусідка, та так і відскочила. Що-б ви думали?! Мало того, що сам поважний Лавренко танцює, танцюють жінка, діти, навіть наймичку примусив...

— Що ви хотіли, каже сусідка! Як багатому, так і чорт діти колише. Дивись, Лавренко й витанцює поросята. А наші... Та куди там нашим. Тільки один клопіт.

— А вже-ж, а вже-ж!—погоджуюсь я. Вони танцюють, а нам потім шпаруй долівку.

— І стелю шпаруй!—каже сусідка.

— Хіба наші зугарні, як слід, потанцювати,—кажу Я коли була молодою, так за мене не було танцюристішої. Не тільки поросята,—свиню з поросятами могла б витанцювати.

— Та воно й я не забула ще дівування,—хвалиться сусідка.

— Було, кажу, як піду „Печеричків“,—так все на мені танцює.

— Або я „Жолудиків“,—хвастає сусідка.

Та отак розмовляючи й не чуємо, що ми вже не йдемо, а танцюємо... Сусідка моя так чорт її й учив танцям! Не витримала я. Хіба-ж не танцюристка була колись! І сусідка „Жолудиків“, а я „Печеричків“, а я „Печеричків“.

— Брешеш, думаю собі, коли вже на те пішло, так порося мов.

— Ні, дзуськи, мов! — трусить клубами сусідка.

Аж чуємо Лавренків голос.

— А ну геть з двору. Найшли територію. Танцюйте на своїй пролетаріятській, а на мою не лізьте, бо дрюка покажу.

Згадала я тут за своїх онуків і подалася додому. Вхожу в хату; онуки мої—ну як мати породила! Боже-ж ти мій!—Не теліпайте, кажу, діти своїм тілом, бо Лавренки все одно перетанцюють. Куди там!—Зачиніть, бабо, двері, бо ми вже за хвіст держимо порося...

Танцювало отак все село цілий тиждень. Повірите—дійшло до того, що ходити по людському перестали. До криниці по воду—навприсядки, до кооперації по сіль—вихилясом, до церкви—викрутасом. Та що! Лаятись стали пританцьовуючи. Сусіда якось напився та за коси жінку, а вона—„Польки-Бабочки“ круг нього. А то ще—на збори до сільради зійшлися громадою. Стали навколо столу та як один гуци-гуци... Голова одкашлявся. Товариші, каже, у нас сьогодні на порядку...

Сюди-туди дубину стрепену.
Посипались жолудики в пелену.
Я ж думала, що пелінка мала—
За три копи жолуді продала...

Гуци-гуци!! До самісінького вечора гупикали...

Надійшов і самий конкурс на гопака. Посходились ми до тієї, як її, та до читалки-ж. Сіли, ждемо. Ось розсувають пелену й голова читальський сповіщає: Будемо, каже, танцювати гопака...— Поплескали ми йому трішки.—А хто, каже, затанцює найкраще, так тому ось артіль „Воля“ порося подарує.

Ну й почали. Один танцює, а другий духу набирається, один відтанцював, виносять його,—другий починає... Молодші, так ті таки довше держаться, а котрі старіші,—підскочив раз-двічі вже й готовий... 150 чоловіка танцювало. Може б і всі 300 танцювали, так провалилася та, як її, сцена... Хай йому!

Баба махне рукою й простягнеться йти. Але ви-ж не задоволені. Вас цікавлять наслідки? Хто-ж зрештою одержав порося?

— Порося хто одержав? Мої онуки не одержали. І Лавренко, чоловік поважний, який колись старшиною був, і тепер, слава богу, не має голосу, те-ж не одержав. В його якраз посередині, прости господи, репнули штани,—тільки вславив себе. А одержав порося є тут у нас один... Прощавайте!

Коли ви й тепер не розумієте, що таке „Український гопак“, так ви нещасні й безнадійні люди.

Юхим Гедзь

ПРИСЛІВ'Я В ЖИТТІ

Мал. Б. Ф.

У Харкові є так званий „Горбатий міст". Часто його ремонтують, але ні до чого. Міст дуже старий — нікуди не годиться

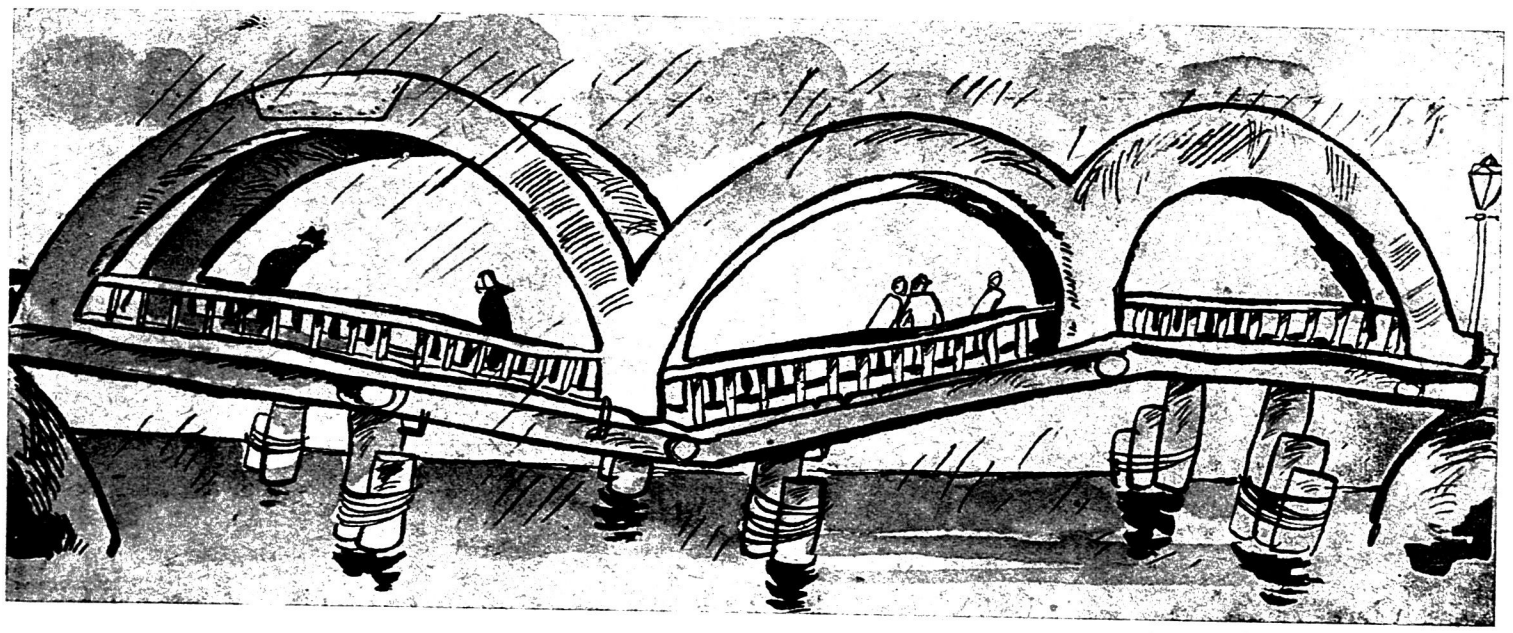

„Горбатого могила виправить"

СПРАВА З ХВОСТАМИ

Підсудний Іван Хведотович глянув на підсудну Килину Пантеліймонівну, знову обурився і сказав:

— А так от і сталося, що через хвости.

— Як то, власне, через хвости?— здивувався суддя.

— І через голови оті, нехай їм грець, — встряла в розмову Килина Пантеліймонівна.

— Підсудна, не заважайте! При чому, питаю, хвости?

— Ну, от самі кажете, при чому? Отак, батечку, і мені обидно зробилося. Потому не можу я такого терпіти, щоб мені самі хвости давали.

— Та ви розкажіть по порядку.

— Ніякого, громадянін суддя, там порядку немає. От і Килина Пантеліймонівна скажуть. Бо коли, знаєте, за радянської влади мені хвости в зуби встромлятимуть, а Килині Пантеліймонівні голівки — вибачте, вибачте, — я таки цього не стерплю.

— Кажу ж вам—захотілося старій солоненького. Добре. Вдягаю я кожушину, бо мороз був їдкий дуже та й до містечка. Заходжу...

— Куди ви заходите?

— Як то куди? Кажу ж вам—заходжу купити солоненького.

— В крамницю яку заходите, чи що?

— А, звичайно, що не на базарі у такий мороз солоненьке купувати. Так ото заходжу, чуєте, відчиняю двері, привітаюся. Добрий день, —кажу. Мовчать. Ще раз—знов мовчать. Агов, кажу, чи є хтось тут? Ну й, правда, виходить прикажчик, на руки хукає. Що це ви, кажу, хукаєте? А він, повірите, тільки зубами клацає. Бо, правду казавши, такий морозище в крамниці стоїть, горілку, здається, заморозити може.

— Ну, ну, кажу, кооперація в вас ріжекономію діствітельно витримує. А втім, кажу: відважте мені півфунта оселедців. Тільки, щоб добрих, солоненькнх, але щоб, кажу, не дуже вже солоних, так—у міру.

— Та ви ближче про саму справу.

— От, маєте: самі ж казали—по порядку, а тепер—ближче та ближче. Так ото обертається від мене прикажчик мовчки, бере з прилавка сокиру і як розмахнеться. Я аж відскочив, — що, думаю, таке? З глузду людина з'їхала через той мороз, чи що? Коли, бачу, рубає він сокирою щось у бочці, аж хекає і тріски летять.

Я знов до нього:— Бочки,—кажу,—мені півфунта не треба. В папір, кажу, завиньте оселедці.—Або я вам, не оселедці рубаю? — відказує прикажчик.— Ну, думаю, добре позамерзали, коли сокирою їх добувати треба.

Відважив він мені півфунта отого замерзлого, завинув у папір, заплатив я і — гайда додому.

— Таке чуєте, таке самісіньке і зі мною було,—знов встряла в розмову Килина Пантеліймонівна.— Відрубали, завинули...

— Не заважайте, громадянко, я вас не питаю!

— От, бачите, і в неї таке саме сокирою відрубали. Добре. Узяв я пакуночок і йду.

— Куди йдете?

— Як то куди? Та ж до оселедця чогось треба купити, чи як? Узяв я, значить, пляшку і приходжу.

— Куди ви приходите?

— Тю! Прости господи. Та ж додому приходжу. На, кажу, стара, нехай трохи розмерзнуться.

Тільки - но я роздягся, тільки - но до столу сідаю — заходить стара.

— Та що ти п'яний, чоловіче, чи розум в тебе відморозило, чи піп дорогу перейшов, чи з дурним здибався... Таке, чуєте, верзе,—гидко дивитися, не то слухати. Чи очі, каже, в тебе повилазили, чи що?

Глянув я на ті оселедці і справді...

— Отаке, чуєте, таке самісіньке і в мене, — не витримала Килина Пантеліймонівна. Як побачив мій Іван тії оселедці, як крикне...

— Та замовчіть ви, нарешті, громадянко! І так не можна справи зрозуміти.

— Ну, ви може і не розумієте, а я таки добре зрозумів. Ага, думаю, так ви смієтеся з мене? Добре! Завинув я знов покупку, вдягнувся і мало не побіг до кооперативу. Підбігаю — дивлюся—і вони, Килина Пантеліймонівна, біжать.—І у вас, кажу, таке з оселедцями?—Ой, каже, таке, Іване Федоровичу, що аж казати соромно.

— А ви думаєте!?. Таки соромно,—знов підтакнула підсудна.

— Розвинула вона оселедці, глянув я і така нас, чуєте, злість узяла, як убігли ми до крамниці та як почали шпурляти тими хвостами та голівками в прикажчика, та в касиршу, та ще в якогось правління. Потому знущатися я не дозволю, на одинадцятому році революції.

— Про які все таки ви хвости говорите? Яка їхня роля?

— А така, батечку, роля, що відрубали мені таких півфунта оселедців, що самі хвости попалися, а Килині Пантеліймонівні самі, значить, голівки. Та що ж це таке, та як же не ображатися, та як же не шпурляти ними, громадяни суд, га?..

Микола Б.

Дзеркалом

Треба підтримати

Робітнича газета „Пролетар" пише:

260 робітниць фабрики ім. Кутузова в Полтаві п'ють якусь жовту та смердючу воду. Санітарний лікар зробив аналізу води. Почали промивати труби, а вода яка була, така і залишилась, бо ця промивка нічого не дала і не дасть.

Робітниці та службовці нашої фабрики чекають від адміністрації заходів в цій справі.

Сказано — женщини ну й нападають на бідну адміністрацію. А чим адміністрація винна. Полтава стоїть як раз в центрі пустині Сахари і де вже там дбати про гарну воду. Добре, що хоч жовта є.

Адміністрацію! Не сумуй! „Червоний Перець" за тебе! Не піддавайся! Підтримаємо!

„Вихователі"

Правління клубу ім Коваленка (Першотравнева рудня на Луганщині) влаштувало для дітей робітників кіно-сеанс і показало дітям картину „Проститутка".

Обурений дописувач цікавиться.

„Якою частиною тіла думало правління клубу, зокрема, тов. Коритна, ставлючи для дітей цю картину".

Що ж, оприділити цю частину тіла—можна. В такий спосіб. Від центру голови одного з членів правління, можна й тов. Коритної, опустити перпендикуляра до ніг. Потім того перпендикуляра поділити на двоє. Та частина тіла, яка припаде на половину перпендикуляра, й визначить приблизно те місце, яким думало правління клубу ім Коваленка.

Прикра помилка

Завідувач Коневцівського радгоспу (Куп'янщина) заявив комісії, що ревізувала радгосп („Пролетарий" № 34):

„Обработка полей тракторами не годится".

На нашу думку в інформації „Пролетария" є помилка. Не „Обработка полей тракторами не годится", а:

„Завідувач радгоспом для обробки землі тракторами не годиться".

„Монументальний" голова

Голова Балаклійського райвиконкому тов. Агафонов напився п'яний і намірявся злізти на пам'ятник Леніна.

В воздаяніе заслуг тов. Агафонова в галузі злізання на монументи (пам'ятники) „Ч. П." порушує клопотання перед відповідними установами про надання Агафонову почесного звання „монументального голови".

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ

Видає —„Робітнича газета Пролетар"

Упрліт № 37 ж Друга друкарня і фотоцинкографія Видавництва „Пролетарий". **Замовл. № 325. Тираж 10.000**

НЕ ВКУСИШ

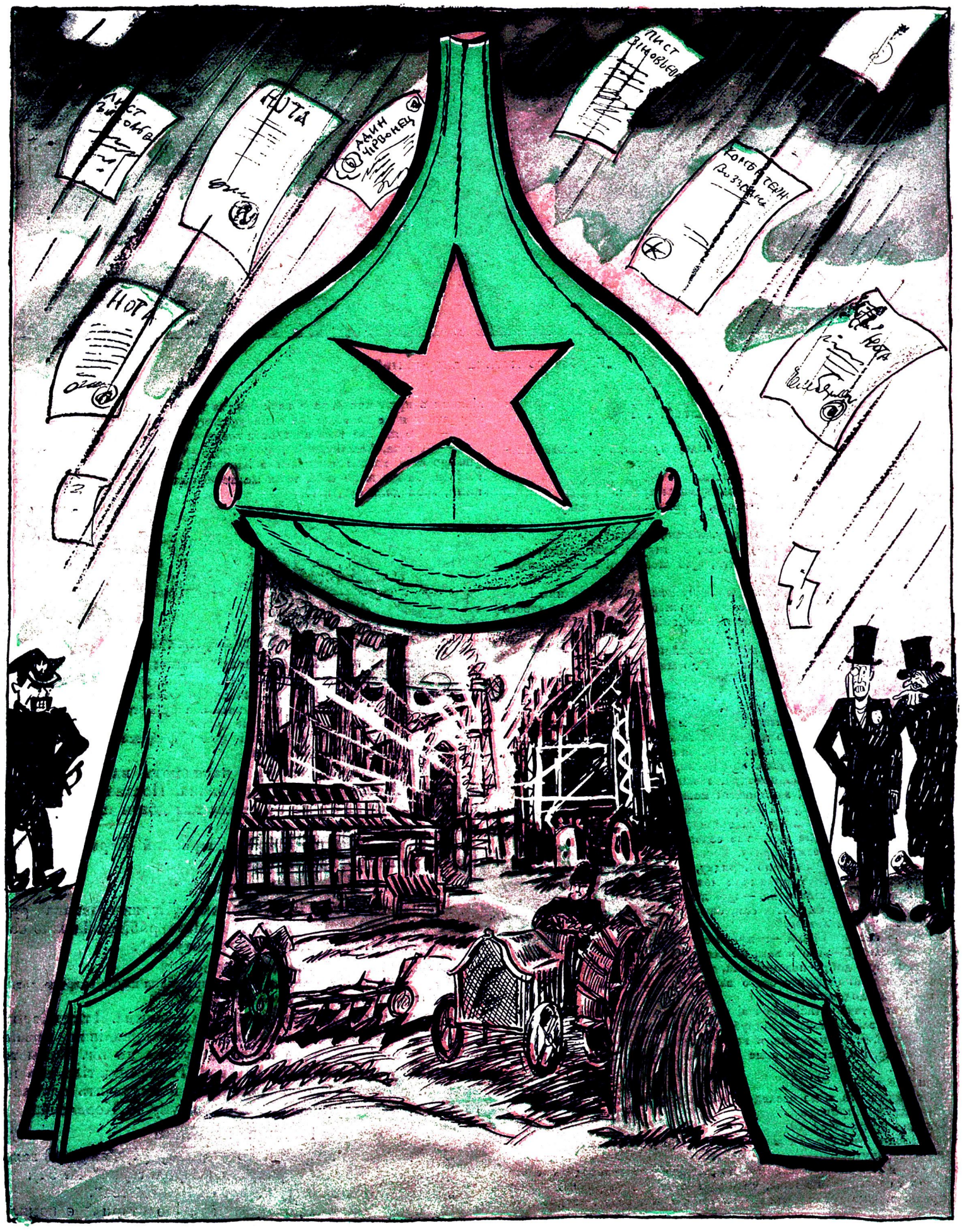

— Куємо, оремо, будуємо. Під таким прикриттям нікого не страшно